

Хотіла б я тебе, мов плющ, обняти,  
Так міцно, щільно, і закрить од світа,  
Я не боюсь тобі життя одняти,  
Ти будеш мов руїна, листом вкрита, —

Плющ їй дає життя, він обіймає,  
Боронить від негоди стіну голу,  
Але й руїна стало так тримає  
Товариша, аби не впав додолу.

Їм добре так удвох, — як нам з тобою, —  
А прийде час розсипатись руїні, —  
Нехай вона плюща сховає під собою.  
Навіщо здався плющ у самотині?

Хіба на те, аби валятись долі  
Пораненим, пошарпанним, без сили  
Чи з розпачу повитись на тополі  
І статися для неї гірш могили?

1900